

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ ওচৰত যি সামগ্ৰী আছে, সেয়া তোমালোকে অন্তলৈকে (সকলো) পাইছা, তোমালোকে সেয়া ধাৰণ কৰা আৰু আনকো কৰোৱা”

প্ৰশ্নন: ত্ৰিৰকালদৰ্শী পিতাই নাটকৰ (ডৰামাৰ) আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জানিও কালিলৈ কি হ’ব সেয়া আজি নকয় - কিয়?

উত্তৰ: বাবাই কয় - সন্তানসকল যদি মই আগতেই কৈ দিওঁ তেতিয়া নাটকৰ আনন্দই নাথাকিব। এয়া বিধিয়ে নকয়। সকলো জানিও মই নাটকৰ বশীভূত হওঁ। আগতিয়াকৈ শুনাব নোৱাৰোঁ, সেইবাবে কি হ’ব তোমালোকে তাৰ চিন্তা ওয়াগ কৰা।

গীত: মৰনা তেৰী গলী মে..... (তোমাৰ গলিতে যেন মৰোঁ.....)

ওঁম্ শান্তি। এওঁ হৈছে পাৰলৌকিক আত্মাসকলৰ পিতা। আত্মাসকলৰ লগতহে কথা পাতে। তেওঁৰ সন্তান সন্তান বুলি কোৱাৰ অভয়াস হৈ যায়। যদিও শৰীৰ কন্ধ্যাৰ হয় কিন্তু আত্মাতো সকলো সন্তানেই হয়। সকলো আত্মাই উত্তৰাধিকাৰী অৰ্থাৎ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰী হয়। পিতাই আহি কয় - সন্তানসকল তোমালোক প্ৰত্যেকৰে উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। বেহদৰ পিতাক বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে, তাতেই পৰিশ্ৰম হয়। বাবা আমাক পঢ়াবলৈ পৰমধামৰ পৰা আহিছে। সাধু-সন্তসকলতো নিজৰ ঘৰৰ পৰা আহে বা কোনোবা গাঁৱৰ পৰা আহে। বাবাতো আমাক পঢ়াবলৈ পৰমধামৰ পৰা আহে। এইটো আন কোনেও নাজানে। বেহদৰ পিতা তেৱেঁই পতিত-পাৱন ঈশ্বৰ পিতা (গড্ ফাদাৰ)। তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ (অ’চেন অফ্ নলেজ) বুলিও কোৱা হয়, ইতা-কঁতা নহয় জানো। কি জ্ঞান? ঈশ্বৰীয় জ্ঞান আছে। পিতা হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ। সৎ-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ। তেওঁৰ বহুত শ্ৰেষ্ঠ মহিমা আছে। তেওঁৰ ওচৰত এই সামগ্ৰীসমূহ আছে। কাৰোবাৰ দোকান থাকিলে, ক’ব আমাৰ দোকানত ইমানবিলাক ভিন্ন ভিন্ন সামগ্ৰী আছে। পিতায়ো কয় মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ, আনন্দৰ সাগৰ হওঁ, শান্তিৰ সাগৰ হওঁ। মোৰ ওচৰত এই সকলোবোৰ সামগ্ৰী মজুত আছে। মই সংগমত আহোঁ বিতৰণ কৰিবলৈ, যিখিনি মোৰ ওচৰত আছে সকলোবোৰ বিতৰণ কৰোঁ বাকী যিমান যিয়ে ধাৰণ কৰে অথবা যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰে। সন্তানসকলে জানে - পিতাৰ ওচৰত কি কি আছে আৰু যথার্থ ৰূপে (একযুৰেট) জানে। আজিকালি কাকো কোনেও নিজৰ সবিশেষ নজনায়। গায়ন কৰা হৈছে - কাৰোবাৰ ধূলিত মিলি যায়... এই সকলোবোৰ এতিয়াৰ কথা। জুই লাগিব সকলো শেষ হৈ যাব। ৰজাসকলৰ বহুত ডাঙৰ মজবুত সুৰংগ থাকে। ভূমিকম্প হ’লে, ভয়ানক অগ্নিকাণ্ড হ’লে তেতিয়াও ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ইয়াৰ কোনো বস্তুৱেই তাত (স্বৰ্গত) কামত নাহে। খনিসমূহো সকলো নতুনকৈ ভৰপূৰ হৈ যায়। বিজ্ঞানো পৰিশোধিত (ৰিফাইন) হৈ তোমালোকৰ কামত আহিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এতিয়া গোটেই জ্ঞান আছে। সন্তানসকলে জানে আমি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানো। বাকী শেষৰ কিছু অংশ আছে, সেয়াও জানি যাব। বাবাই আগতেই সকলো কেনেকৈ কৈ দিব, পিতাই কয় - ময়ো নাটকৰ বশীভূত হওঁ, যি জ্ঞান এতিয়ালৈকে পাইছা সেয়াই নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যিটো চেকেণ্ড পাৰ হৈ গ’ল, তাক নাটক বুলি বুজিব লাগে। বাকী যি কালিলৈ হ’ব সেয়া দেখা যাব। অহাকালিৰ কথা আজি নুশুনাওঁ। এই নাটকৰ ৰহস্যক মনুষ্যই বুজি নাপায়। কম্পৰ আয়ুসেই কিমান দীঘলীয়া কৰি দিলে। এই নাটকখন বুজিবলৈও বহুত সাহসৰ প্ৰয়োজন। মা মৰিলেও হালোৱা খাবা... বুজি পায় যে মৃত্যু হ’ল, গৈ অন্য জন্ম ল’লে। আমি কন্দা-কটা কিয় কৰোঁ? বাবাই বুজাইছে - বাতৰিকাকতত তোমালোকে লিখিব পাৰা, এই প্ৰদৰ্শনী আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে এই তাৰিখতে, এই স্থানতে এইটো ৰীতিৰেই অনুস্থিত হৈছিল। এই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে, লিখি দিব লাগে। এইটোতো জানে যে - এই সৃষ্টিৰ আৰু কিছুদিনহে বাকী আছে, এই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব। আমিহে পুৰুষাৰ্থ কৰি বিৰ্কমাজিৎ হৈ যাম পুনৰ দ্বাপৰৰ পৰা বিক্ৰম শতিকা (চন) আৰম্ভ হয় অৰ্থাৎ বিৰ্কম হোৱাৰ শতিকা। এই সময়ত তোমালোকে বিৰ্কমৰ ওপৰত জয়ী হোৱা সেয়েহে বিৰ্কমাজিৎ হৈ যোৱা। পাপ কৰ্মৰ স্বীকৃতিৰ পৰা জয়ী হৈ বিৰ্কমাজিৎ হৈ যোৱা। তাত তোমালোক আত্ম-অভিমানী হোৱা। তাত দেহ-অভিমান নাথাকে। কলিযুগত দেহ-অভিমান আছে। সংগমযুগত তোমালোক দেহী-অভিমানী হোৱা। পৰমপিতা পৰমাৎমাকো জানা। এয়া হৈছে শূন্য অভিমান। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা সকলোতকৈ উচ্চ। তোমালোক হৈছা সৰ্বোচ্চতম ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ। এই জ্ঞান কেৱল তোমালোকেহে পোৱা, আন কোনেও নাপায়। তোমালোকৰ এয়া সৰ্বোচ্চতম কুল। গায়নো কৰা হয় যে অতীশ্ৰিয় সুখ গোপী বল্লভৰ সন্তানসকলক সোধা। তোমালোকে এতিয়া লটাৰি পোৱা। কোনো বস্তু পাই গ’লে, তাৰ বাবে ইমান আনন্দিত নহয়। যেতিয়া দুখীয়াৰ পৰা চহকী হৈ যায় তেতিয়া আনন্দিত হয়। তোমালোকেও জানা যে আমি যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিম সিমান পিতাৰ পৰা ৰাজধানীৰ উত্তৰাধিকাৰ পাম। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমান পাব। মুখ্য কথাটি পিতাই কয় - সন্তানসকল নিজৰ অতিকৈ মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। তেওঁ হৈছে সকলোৰে অতিকৈ মৰমৰ পিতা।

তেৱেঁই আহি সকলোকে সুখ শান্তি দিয়ে। এতিয়া দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। তাত ৰজা-ৰাণী নাথাকে। তাত কোৱা হ’ব মহাৰজা-মহাৰাণী। যদি ভগৱান-ভগৱতী বুলি কয় তেতিয়া আকৌ যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা, সকলো ভগৱান-ভগৱতী হৈ যাব সেইবাবে ভগৱান-ভগৱতী বুলি কোৱা নহয়। ভগৱান এজন। মনুষ্যক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। সূক্ষ্মবতনবাসী বৰহমা, বিষ্ণু শংকৰকো দেৱতা বুলি কয়। স্থূলবতন নিবাসীক আমি কেনেকৈ ভগৱান-ভগৱতী বুলি ক’ম। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে মূলবতন তাৰপাছত সূক্ষ্মবতন, এয়া

(স্থূলবতন) হ'ল তৃতীয় নম্বৰ। এয়া তোমালোকৰ বৃদ্ধিত থাকিব লাগে। আমাৰ; আত্মাসকলৰ পিতা শিৱবাবাহে হয়, আকৌ শিক্ষকো হয়, গুৰুও হয়। সোণাৰী, বেৰিষ্টাৰ আদি সকলো হয়। সকলোকে ৰাৱণৰ কাৰণৰ পৰা মুক্ত কৰে। শিৱবাবা কিমান ডাঙৰ বেৰিষ্টাৰ। গতিকে এনেকুৱা পিতাক কিয় পাহৰিব লাগে। কিয় কয়, বাবা আমি পাহৰি যাওঁ। মায়াক বহুত ধুমুহা আহে। পিতাই কয় - এয়াতো হ'বই। অলপতো পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। এয়া হৈছে মায়াক লগত যুদ্ধ। তোমালোক পান্ডৱসকলৰ কোনো কৌৰৱৰ লগত যুদ্ধ নহয়। পান্ডৱে কেনেকৈ যুদ্ধ কৰিব। তেতিয়াতো আকৌ হিংসক হৈ যাব। পিতাই কেতিয়াও হিংসা কৰিবলৈ নিশিকায়। একোৱেই বুজিব নোৱাৰে। বাস্তৱত আমাৰ কোনো যুদ্ধ নহয়। বাবাই কেৱল যুক্তি শুনায় যে মোক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া মায়াক প্ৰহাৰ নহ'ব। এই সন্দৰ্ভতো এটা কাহিনী আছে, সুধিলে যে প্ৰথমে সুখ লাগেনে দুখ? তেতিয়া ক'লে - সুখ। সংযয়ুগত দুখ হ'ব নোৱাৰে।

তোমালোকে জানা - এই সময়ত সকলো সীতা ৰাৱণৰ শোকৰ বাগিচাত আছে। এই গোটেই সৃষ্টিখন সাগৰৰ মাজত লজ্জা সদৃশ। এতিয়া সকলো ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত পৰি আছে। সকলোৰে সংগতি কৰিবলৈ পিতা আহিছে। সকলো শোকৰ বাগিচাত আছে। স্বৰ্গত হৈছে সুখ, নৰকত হৈছে দুখ। ইয়াক শোকৰ বাগিচা বুলি কোৱা হ'ব। সেয়া হৈছে অশোক (শোক নথকা), স্বৰ্গ। বহুত ডাঙৰ পৰ্থক্য আছে। তোমালোক সন্তানসকলে চেষ্টা কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ'ব। বাবাৰ ৰায় অনুসৰি যদি নচলা তেন্তে সতীয়া (কু)সন্তান হ'লা। তেতিয়া প্ৰজাত গুচি যাব। নিজৰ (সুসন্তান) হ'লে ৰাজধানীত আহি যাব। যদি ৰাজধানীত আহিব বিচৰা তেন্তে স্বীমতত চলিব লাগিব। কৃষ্ণৰ মত পোৱা নাযায়। মত হৈছে দুটা। তোমালোকে এতিয়া স্বীমতত লোৱা আকৌ সংযয়ুগত ইয়াৰ ফল ভোগ কৰা। পুনৰ দ্বাপৰত ৰাৱণৰ মত পোৱা যায়। ৰাৱণৰ মতত সকলো অসুৰ হৈ যায়। তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পোৱা। মত দিওঁতা এজনেই পিতা। তেওঁ হৈছে ঈশ্বৰ। তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতেৰে কিমান পৰিৱৰ্ত্ত হোৱা। প্ৰথম পাপ হৈছে - বিষয় সাগৰত ডুবি থকা (স্বাসৰুদ্ধ হোৱা)। দেৱতাসকল বিষয় সাগৰত ডুবি নাথাকিব। ক'ব যে কি তাত সন্তান জন্ম নহয় নেকি? সন্তান কিয় জন্ম নহ'ব! কিন্তু সেইখন হয়েই বিকাৰ ৰহিত সৃষ্টি, সম্পূৰ্ণ নিবিকাৰী। তাত এই বিকাৰবোৰ নাথাকে। পিতাই বুজাইছে - দেৱতাসকল কেৱল আত্ম-অভিমানী হয়, পৰমাত্ম-অভিমানী নহয়। তোমালোক আত্ম-অভিমানীও হোৱা, পৰমাত্ম-অভিমানীও হোৱা। প্ৰথমতে দুয়োটাই নাছিল। সংযয়ুগত পৰমাত্মাক নাজানে। আত্মাক জানে যে মই আত্মাই এই পুৰণি শৰীৰ এৰি পুনৰ গৈ নতুন শৰীৰ ল'ম। আগতেই গম পাই যায়, এতিয়া পুৰণি শৰীৰ এৰি নতুন শৰীৰ ল'ব লাগে। সন্তান হ'লেও প্ৰথমেই সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। যোগবলেৰে তোমালোক গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। তেন্তে যোগবলেৰে সন্তান জন্ম হ'ব নোৱাৰে জানো! যোগবলেৰে তোমালোকে যিকোনো বস্তুকে পাৱন কৰি তুলিব পাৰা। কিন্তু তোমালোকে স্মৃতি পাহৰি যোৱা। কিছুমানৰ অভয়াস হৈ যায়। বহুত সন্মাসীও আছে যিসকলে ভোজনক আদৰ কৰে, গতিকে সেই সময়ত বহুত মন্ত্ৰ পাঠ কৰিহে খায়। তোমালোককো সংযমৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে। কোনো ধৰণৰ মদ-মাংস খাব নালাগে। তোমালোক দেৱতা হোৱা নহয় জানো। দেৱতাসকলে কেতিয়াও লেতেৰা বস্তু নাখায়। গতিকে এনেকুৱা পৰিৱৰ্ত্ত হ'ব লাগে। পিতাই কয় - মোৰ দ্বাৰা তোমালোকে মোক জানিলে সকলো জানি যাবা। তেতিয়া জানিবলৈ আৰু একো বাকী নাথাকিব। সংযয়ুগত আকৌ পঢ়াও বেলেগ হয়। এই মৃৎযুলোকৰ পঢ়া এতিয়া অন্ত হ'ব। মৃৎযুলোকৰ সকলো কাম-কাজ শেষ হৈ পুনৰ অমৰলোক আৰম্ভ হ'ব। সন্তানসকলৰ ইমান নিচা বাঢ়িব লাগে। অমৰলোকৰ মালিক আছিল, তোমালোক সন্তানসকল অতিশ্ৰীয়া সুখ, পৰম সুখত থাকিব লাগে। পৰমপিতা পৰমাত্মাক আমি সন্তান হওঁ অথবা বিশ্বাৰ্থী হওঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাই এতিয়া আমাক ঘৰলৈ লৈ যাব, ইয়াকে পৰমানন্দ বুলি কোৱা হয়। সংযয়ুগত এই কথাবোৰ নাথাকে। এয়া তোমালোকে এতিয়া শূনা, এই সময়ত ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ হোৱা। এতিয়াৰে গায়ন কৰা হৈছে - অতিশ্ৰীয়া সুখ গোপ গোপীসকলক সোধা। পৰমধাম নিবাসী বাবা আহি আমাৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। তিনিওজনেই সেৱক হ'ল। কোনো অভিমান নকৰে। কয় - মই তোমালোকৰ সেৱা কৰি তোমালোকক সকলো দি নিৰ্বাণধামত গৈ বহি যাম, তেন্তে সেৱক নহ'ল জানো। ৰাজপ্ৰতিনিধি (ভাইচৰয়) আদিয়ে স্বাক্ষৰ কৰিলে সদায় 'একান্ত সেৱক' বুলি লিখে। বাবাও নিৰাকাৰ, নিৰহংকাৰী হয়। কেনেকৈ বহি পঢ়ায়। ইমান উচ্চ পঢ়া আন কোনেও পঢ়ুৱাব নোৱাৰে। ইমানবোৰ সাৰ কথা কোনেও শূন্য নোৱাৰে। মনুষ্যইতো জানিব নোৱাৰে, এওঁলোকক যে কোনো গুৰুৱে শিকোৱা নাই। গুৰু হ'লেতো বহুতৰে হ'ব। এজনৰ জানো হ'ব? এই পিতাইহে পতিতক পাৱন কৰি তোলে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। বাবাই কয় - মই কল্পই কল্পই, কল্পৰ সংযয়ুগত আহোঁ। এনেকৈ কয় নহয় যে বাবা আমি কল্প পূৰ্বেও মিলিত হৈছিলোঁ। পিতাহে আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তুলিব। 21 জন্মৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকলক পাৱন কৰি তোলে। গতিকে এই সকলোবোৰ ধাৰণ কৰিব লাগে তাৰপাছত ক'ব লাগে - বাবাই কি বুজালে। পিতাৰ পৰা আমি ভবিষ্যত 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। এই কথাটি স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া আনন্দিত হৈ থাকিব। এয়া পৰম-আনন্দ। মাৰ্টৰ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, আনন্দেৰে পৰিপূৰ্ণ এই সকলো বৰদান পিতাৰ পৰা এতিয়া তোমালোকে পোৱা। সংযয়ুগততো অজ্ঞ হ'বা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰতো একোৱেই জ্ঞান নাই। এওঁলোকৰ জ্ঞান থকাহেতেন তেতিয়া পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিলহেঁতেন। তোমালোকৰ নিচিনা পৰম আনন্দিত দেৱতাসকলো হ'ব নোৱাৰে। ভাল বাৰু -

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) দেৱতা হ'বৰ কাৰণে খোৱা-বোৱাত বহুত শূন্যতা ৰাখিব লাগে। বহুত সংযমেৰে চলিব লাগে। যোগবলেৰে দৃষ্টি দি শূন্য কৰি ভোজন গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

(2) আমি পৰমপিতা পৰমাংমাৰ সন্তান অথবা বিশ্বাৰ্থী, তেওঁ এতিয়া আমাক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যাব, এইটো নিচাত থাকি পৰম সুখ, পৰম আনন্দৰ অনুভৱ কৰিব লাগে।

বৰদান:

নিজৰ দুশ্চিন্তাৰ প্ৰতি মনোযোগ দি বিশ্বৰ দুশ্চিন্তা সমাপ্ত কৰোঁতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা
যেতিয়া আনৰ প্ৰতি অধিক মনোযোগ দিয়া তেতিয়া নিজৰ ভিতৰত দুশ্চিন্তা চলে, সেয়েহে বিস্তাৰ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে সাৰ
স্বৰূপত স্থিত হৈ যোৱা, সংযোগত সংকল্পবিলাক সামৰি গুণসম্পন্ন সংকল্প কৰা। প্ৰথমতে নিজৰ দুশ্চিন্তাৰ প্ৰতি
মনোযোগ দিয়া তেতিয়া বিশ্বত যি অনেক প্ৰকাৰৰ দুশ্চিন্তা আছে সেয়া সমাপ্ত কৰি বিশ্ব কল্যাণকাৰী হ'ব পাৰিবা। প্ৰথমে
নিজেই নিজক চোৱা, প্ৰথমতে নিজৰ সেৱা, নিজৰ সেৱা কৰিলে তেতিয়া আনৰ সেৱা স্বতঃ হৈ যাব।

শ্লোগান:

যোগৰ অনুভূতি কৰিবলৈ হ'লে দৃঢ়তাৰ শক্তিয়ে মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!